

Поетична екологія

Поетичне слово має могутню силу. Воно здатне надихати, підтримувати, облагороджувати душу. Через емоційність художніх образів ми сприймаємо світ, вчимося помічати красу довкола, співпереживати всьому живому. Завдання педагога — не лише читати дітям вірші, а й допомагати зрозуміти і відчувати їх, провести стежинами поезії до природи... Як це робити з мудрістю і любов'ю?

- **Підготував:** студент ППФ групи Г-11
Ковалевич Ю.О.

Література

віддзеркалює цінності, що панують у суспільстві, і водночас впливає на їх формування. Успіх такого впливу зумовлений тим, що художні образи приваблюють людей відсутністю демонстративних “виховних” намірів, умисної повчальності, певної зверхності.

- У контексті формування ціннісного ставлення до природи літературу можна розглядати як своєрідну “художню екологію”.
- Даруючи людству твір-образ, присвячений природі, поет ділиться своїми думками про неї, власними почуттями, тривогами, сподіваннями на її кращу долю. Це щира сповідь, душевний біль, оголений нерв. Кожен такий твір може стати для дітей прикладом гуманістичної взаємодії з навколишнім світом та естетичного його перетворення.

Українська дитяча література пронизана співчутливо-трепетним ставленням до світу природи і в умілих руках педагога може стати могутнім чинником екологізації дитячого мислення.

Мета заходу

- донести до слухачів чим актуальною на сьогоднішній час є тема збереження природи та як це оспівується у художній літературі сьогодення та в минулому.

Багато майстрів поезії та прози (В.Близнець, М.Вінграновський, Є.Гуцало, С.Жупанин, Н.Забіла, О.Копиленко, Л.Костенко, У.Кравченко, В.Лучук, Д.Павличко, М.Познанська, Г.Тютюнник, Д.Чередниченко та ін.) звертаються до емоційно-ціннісного світу дітей і невимушено, влучно, через прості й зрозумілі образи доносять до маленьких читачів думку про необхідність шанобливого ставлення до природи та збереження унікальної краси рідного краю.

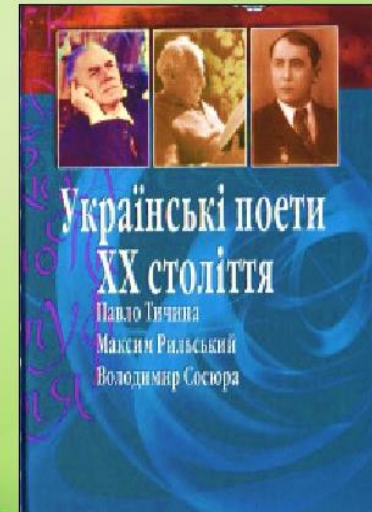
Оспівування українськими письменниками краси природи

Найбільшу насолоду і радість, найпалкішу любов до рідного краю, до життя викликає спілкування з природою. Вона завжди чарувала і чарує, хвилювала і хвилює людину. Шепіт голубої води, зелених дібров, дзвінкоголосий спів пташок, запах і розмаїття квітів — усе це дорога серцю, ні з чим не зрівняна природа рідного краю.

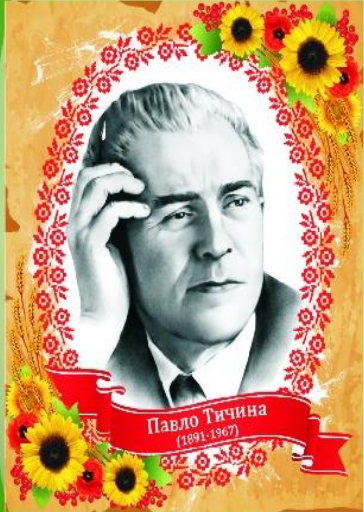
700m.ru

У творчості багатьох українських поетів значне місце посідає тема оспівування природи рідного краю. В поезії П. Тичини, В. Сосюри, М. Рильського природа — як музика. Тонка, ніжна, неповторна! Вічно мінлива і прекрасна. Вона завжди гармонує або контрастує з настроями, почуттями людини. Не випадково, як увертюрою опери, багато письменників свої поезії розпочинають барвистими описами картин рідної природи.

700m.ru

Творчість Павла Григоровича Тичини

Творчість Павла Григоровича Тичини — це гімн життю, весні, природі і людині. Він увійшов у літературу передзвоном своїх "Сонячних кларнетів", музику яких не почути було неможливо. Перша збірка поета ввібрала в себе найоптимістичніші настрої молодого людини, життя якої тільки починається; ввібрала музику серця і музику Всесвіту, космосу, природи, що злилися в ній в унісон, як зливається життя людини і природи. Саме через образи природи відтворював Тичина в своїх поезіях настрої людини, свої настрої.

Павло Тичина сприймав природу як величний храм, як сонцясний собор, до якого ставився з обожнюванням і поклонінням. Саме в природі вбачав поет джерела життя й любові. Природа в поезіях Павла Григоровича змальована з особливою ніжністю, вона в нього оточена незримим космосом і продовжена в нескінченність, у вічність.

Гаї шумлять

Гаї шумлять —

Я слухаю.

Хмарки біжать —

Милуюся.

Милуюся -дивуюся,

Чого душі моїй

так весело.

Гей, дзвін гуде —

І здалеку

Думки пряде —

Над нивами.

Над нивами-приливами,

Купаючи мене,

мов ластівку.

Я йду, йду —

Зворушений.

Когось все жду —

Співаючи.

Співаючи - кохаючи

Під тихий шепіт трав

голублячий.

Щось мріє гаї —

Над річкою.

Ген неба край —

Як золото.

Мов золото — поколото,

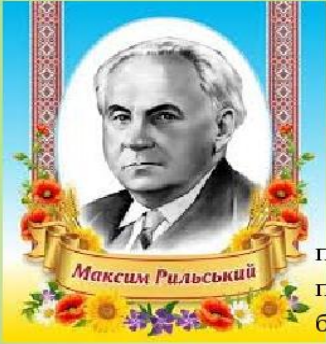
Горить-тремтить ріка,

як музика.

1913

Творчість Павла Тичини сповнена замилюванням українськими степами, нивами, гаями, тополями, озерами і струмками, радістю від життя серед чарівної української природи, відчуттям гармонії з нею. Тому і називають поета "сонцепоклонником", бо його творчість — це гімн сонцю а, отже, і всьому живому на Землі.

Творчість Максима Рильського

Найвизначнішим поетом в змалюванні рідної природи вважається український поет М. Рильський. У ліричних поезіях він тонко відчуває красу рідної природи, художнім словом уміє намалювати яскраву пейзажну картину.

У творчості Максима Рильського визначне місце посідає пейзажна лірика. "Природа і її краса, — говорить поет, — повсякчасно супроводить літературу і мистецтво, протягом багатьох століть становлять незмінну і дуже важливу складову частину поезії, живопису, музики".

Ліс у вірші автора — це образ уособлення. Він виступає як друг, з яким веде розмову ліричний герой твору, слухає його "лісову пісню", милується його красою.

Рослинне багатство українського лісу, його різнобарвна краса і чудова музика чарує.

**ЯК НЕ ЛЮБИТЬ ТОЙ КРАЙ
Як не любить той край,
Де вперше ти побачив
Солодкий дивний світ,
Що ми звемо життям,
Де вперше став ходити
І квіткою неначе
В його теплі зростає
І усміхавсь квіткам!**

Люби природу не як символ Душі своєї

Люби природу не як символ
Душі своєї,
Люби природу не для себе,
Люби для неї.

Вона — не тільки тема вірша
Або картини, —
В ній є висоти незміримі
Й святі глибини.

У неї є душа могуча,
Порив є в неї,
Що більший над усі пориви
Душі твоєї.

Вона — це мати. Будь же сином,
А не естетом,
І станеш ти не папіряним, —
Живим поетом!

700m.ru

700m.ru

Неповторні фото природи

Дякую за увагу

